

Mélissa Da Costa

Tot albastrul cerului

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian

Lui Émile al meu, cel cu ochi plini de magie

Micapublicitate.fr

SUBIECT: Caut tovarăș(ă) de călătorie pentru o ultimă aventură

AUTOR: Émile26

DATA: 29 iunie, ora 01:02

MESAJ:

Tânăr de 26 de ani, diagnosticat cu Alzheimer precoce, doresc să plec într-o ultimă călătorie. Caut tovarăș(ă) de aventură pentru această ultimă expediție. Itinerarul îl vom stabili împreună. Munții Alpi, departamentul Hautes-Alpes, Pirinei? Călătorie cu rulota, alternând cu drumeție (de cărat în spate rucsac și cort). Se impune condiție fizică satisfăcătoare.

Plecare: imediat ce este posibil. Durata călătoriei: maximum 2 ani (după estimarea medicilor). Posibilitate de scurtare.

Profilul tovarășului meu/tovarășei mele de călătorie:

Nu e nevoie să aibă competențe medicale deosebite; nu urmez niciun fel de terapie sau tratament și dispun de toate capacitățile mele fizice.

Mental bun (risc să sufăr pierderi de memorie din ce în ce mai grave).

Pasiune pentru natură.

Să nu fie speriat(ă) de condițiile de viață puțin mai aspre.

Dorința de a împărtăși cu cineva o aventură umană.

Doritorii să mă contacteze doar pe e-mail. Vom putea discuta la telefon după aceea.

Émile își freacă bărbia. Este un tic pe care-l are încă din copilărie și care apare atunci când e îngândurat sau indecis. Nu e sigur că anunțul lui e bun. I se pare rece, vag și cam bizar. L-a scris dintr-o răsuflare, fără să se gândească. Este ora unu noaptea. De o săptămână, n-a dormit deloc, sau aproape deloc. Ceea ce nu-l ajută la scris.

Recitește anunțul. Simte că-i lasă un gust ciudat în gură. Un pic amar. Dar își spune că e bine așa, că este suficient de sinistru ca să descurajeze sufletele sensibile și suficient de absurd ca să descurajeze persoanele obișnuite. Numai o persoană suficient de specială va putea să distingă tonul bizar al acestui anunț.

De când a primit diagnosticul, mama lui plânge întruna și tatăl lui are mereu maxilarul încordat. Își vede sora topindu-se pe picioare, cu chipul încercănat. El nu. El a primit vestea cu o luciditate totală. O formă de Alzheimer precoce, așa i s-a spus. O boală neurodegenerativă care va provoca o pierdere progresivă și ireversibilă a memoriei. În cele din urmă, boala va ataca trunchiul cerebral responsabil cu funcțiile vitale: bătăile inimii, tensiunea arterială, respirația... Vestea bună este că va muri repede. În cel mult doi ani. Perfect. Nu-și dorește să devină o povară, să-și petreacă restul vieții, zeci și zeci de ani, într-o stare de senilitate avansată. Preferă să știe că o să moară în curând. Doi ani e bine. Încă mai poate profita un pic.

Până la urmă, nu e rău că Laura a plecat cu un an mai înainte. Ar fi complicat mult lucrurile. Își tot repetă asta de vreo săptămână, de când a aflat diagnosticul. Laura a plecat, n-a mai dat niciun semn de un an. Niciun telefon. Nici măcar nu știe unde locuiește. Cu atât mai bine. Nu se mai simte legat realmente de nimeni. Poate pleca. Poate

să înceapă liniștit această ultimă călătorie. Nu că n-ar mai avea pe nimeni... Mai sunt părinții lui, sora sa Marjorie și soțul ei Bastion, gemenii lor. Mai e Renaud, prietenul lui din copilărie, Renaud care tocmai a devenit tată și care caută o casă pentru familia lui. Renaud tată și însurat... Afurisită revanșă a vieții! Niciodată n-ar fi pariat pe asta niciunul dintre ei. Renaud era grăsanul din fundul clasei. Astmatic, alergic la alune și cât se poate de caraghios pe un teren de sport. În timp ce el era puștiul zvăpăiat și un pic rebel, ager la minte. Văzându-i pe amândoi, te întrebai ce căutau împreună. Grăsanul și rebelul. Renaud rămăsese mereu un pic în umbra lui. Și apoi, odată cu trecerea anilor, lucrurile se schimbaseră. Era cu atât mai bine pentru Renaud. Începuse prin a da jos zece kilograme, apoi își găsisse drumul: devenise logoped. Din momentul acela, se transformase. Renaud o cunoscuse pe Laëtitia și acum formau o familie. În timp ce el, băiatul zvăpăiat, era tot acolo, pe marginea drumului. Douăzeci și șase de ani, și atât de plin de viață. O lăsase pe Laura să plece...

Émile dă din cap aprobator, sprijinit de spătarul scaunului de birou. E prea târziu să fie sentimental și să răscolească trecutul. Acum trebuie să se concentreze asupra călătoriei. Ideea i-a venit chiar în ziua în care a primit diagnosticul. Timp de o oră-două s-a lăsat cuprins de deznădejde, apoi i-a încolțit în minte ideea călătoriei. N-a vorbit despre asta cu nimeni. Știe că s-ar împotrivi. Părinții și sora lui s-au grăbit să-l înscrie la studiul clinic. Medicul a precizat totuși: nu e vorba să-l vindece sau să-l îngrijească, ci pur și simplu să afle ceva mai mult despre această boală rară. Pentru el, chestia asta nu prezintă niciun interes. Să-și petreacă ultimii ani într-un salon de spital ca să fie cobaiul unor studii clinice. Totuși părinții și sora lui au insistat. Și știe de ce. Ei refuză să-i accepte moartea. Se agață de speranța infimă că studiul acela și observațiile rezultate în urma lui vor opri evoluția bolii. De ce s-o oprească? Pentru a-i prelungi viața? Senilitatea? E

stabilit deja: va pleca. Va pune la punct toate detaliile în cel mai mare secret, fără să sufle o vorbă, și va pleca.

A găsit deja o rulotă. A trimis banii. Va lua vehiculul la sfârșitul săptămânii. Îl va lăsa într-o parcare din oraș, până când totul va fi pregătit, ca să nu trezească bănuielile părinților și ale surorii lui. În privința lui Renaud, încă mai ezită. Să-i spună? Să-i ceară părerea? Nu știe. Dacă Renaud ar fi fost celibatar, fără copil, totul ar fi fost diferit. Ar fi plecat amândoi. Fără nicio îndoială. Dar așa, lucrurile s-au schimbat. Renaud are viața lui, responsabilitățile lui. Iar Émile nu vrea să-l târască în ultimele lui hoinăreli. Totuși au tânjit amândoi după aventuri. Își ziceau: „După ce vom termina studiile, vom pleca în Alpi cu cortul și cu rucsacul în spate“. Apoi Émile a întâlnit-o pe Laura. Iar Renaud a întâlnit-o pe Laëtitia. Și și-au lăsat baltă dorințele de evadare.

Astăzi poate în sfârșit să plece. Nu mai este legat de nimeni. Nu mai are decât doi ani de trăit și niște apropiați care s-au obișnuit deja cu ideea că-l vor pierde. Acum sau peste doi ani, nu mai contează. Mai citește încă o dată anunțul. Da, este ciudat și impersonal. Probabil că nu va răspunde nimeni. Nu contează, va pleca totuși. Singur. Îi e teamă să moară singur, îl neliniștește chestia asta. Dar, dacă așa trebuie să se întâmple, dacă nimeni nu răspunde la anunțul lui, atunci asta e! Va pleca, fiindcă ultimul lui vis este mai puternic decât frica. Apasă pe butonul „Trimite“ și pe ecran se afișează un mesaj, indicându-i că anunțul a fost publicat. Se lasă pe speteaza scaunului oftând. E ora unu și un sfert noaptea. Dacă îi va răspunde cineva, dacă va avea cineva nebunia sau curajul de a-i răspunde (nici nu știe prea bine cum să-l definească)... atunci este convins că va găsi cel mai bun tovarăș de drum din lume.

— Émile, bătrâne, îmi pare rău, n-am putut să-l las pe bebiță cu Laëtitia, lucrează. De altfel, să știi că vine și ea imediat ce termină.

Renaud pare necăjit că intră în camera de spital cu bebelușul în brațe. Émile îl bate pe umăr.

— Încetează, știi bine că-mi face plăcere să-l văd pe prichindelul tău.

— Ar trebui să doarmă. N-a dormit azi-noapte. Cred că e extenuat acum.

Renaud pare obosit. Émile se uită la el cum se chinuie, cu bebelușul în brațe, să deschidă căruciorul pliabil. Bebelușul tocmai a împlinit șase luni și Émile nu s-a obișnuit încă să-l vadă pe Renaud cu un copil. Încă i se mai pare ceva absurd. Așa că să-l vadă acolo, atât de preocupat să desfacă un cărucior, e prea de tot.

— De ce râzi?

— Am senzația că mă aflu în fața a ceva ireal.

— Ce? De ce?

— Tu și prichindelul ăsta, tu, expertul în cărucioare pliabile.

— Așa, bate-ți joc de mine. O să ți se întâm....

Nu-și termină fraza și Émile înțelege imediat de ce. Renaud urma să-i răspundă „o să ți se întâmple și ție într-o bună zi“, așa cum face de obicei, dar s-a oprit brusc. E roșu ca racul de rușine.

— Îmi pare rău... Am...

Émile scutură din cap și zice cu un zâmbet larg:

— Ei bine, nu, n-o să mi se întâmple. O să scap măcar de chestia asta! Cine a zis că viața e nedreaptă?

Încearcă să-l facă pe Renaud să zâmbească, dar degeaba. Renaud lasă căruciorul și se întoarce spre el, cu chipul răvășit.

— Cum reușești? Vreau să spun... Eu nici nu mai pot să dorm când mă gândesc... Cum faci de mai ești în stare să glumești cu așa ceva?

Émile încearcă să-i evite privirea, prefăcându-se că-și inspectează unghiile. Își ia un aer dezinvolt.

— E-n regulă. Vreau să zic... peste câteva luni nu voi mai ști nici măcar cine sunt... Nimic nu va mai avea importanță. Ce rost are să-mi fac sânge rău?

— Émile... Eu nu glumesc.

— Nici eu.

Renaud este pe punctul de se lăsa păgubaș. Are lacrimi în ochi. Preț de o secundă, Émile își dorește să-i spună tot, să se dea de gol: *Totul o să fie bine, bătrâne, o să plec, o să-mi iau tălpășița și-o să merg încotro oi vedea cu ochii, cu rucsacul în spate și o rulotă, așa cum visam noi. O să trăiesc șaiszeci de ani într-unul singur. Îți promit. Nu voi avea niciun regret.*

Dar nu poate. Renaud nu-l va descuraja, dimpotrivă. Problema este alta. Renaud îi este mult mai mult decât un prieten, îi este ca un frate și, dacă află că pleacă, va fi distrus la gândul de a-l lăsa să plece singur, de a nu-l însoți. Nici nu se pune problema. Émile refuză să-l facă să se simtă vinovat. Și, dacă îl cunoaște pe Renaud la fel de bine precum crede, atunci acesta ar fi în stare să țină cu orice preț să-l însoțească, măcar pentru câteva luni sau săptămâni. Iar asta ar fi de-a dreptul insuportabil. Nu vrea să-l îndepărteze pe Renaud de familia lui, nici măcar pentru o clipă.

— Nu ești obligat s-o faci pe durul în fața mea, insistă Renaud, cu ochii și mai înlăcrimați.

— Vezi că piciorul tău o să cadă.

Într-adevăr, bebelușul e pe cale să alunece din brațele lui Renaud, care îi acordă toată atenția lui Émile.

— Of, fir-ar să fie!

Renaud prinde bebelușul și îl pune pe patul de spital, lângă Émile care îl ia și îl așază pe genunchii săi.

— Émile...

— O să fie bine, bătrâne. Asta e viața. N-am avut noroc. Trebuie să mă resemnez.

— Nu poți să spui așa ceva.

— Mai e și studiul ăsta clinic... Nu se știe niciodată.

S-a folosit de tertipurile părinților și al surorii lui: să ascundă crudul adevăr în spatele unei speranțe nebunești. A încercat să fie credibil și se pare că a reușit, căci Renaud

renunță la aerul său abătut și începe să se lupte din nou cu căruciorul.

— Vrei să te ajut?

— Nu, e-n regulă.

— Așadar, ce mai face prichindelul meu preferat?

Cocoțat pe genunchii lui Émile, bebelușul scoate un strigăt amuzat. Renaud și Laëtitia l-au botezat Tivan. Este un nume inventat de ei. Émile bănuiește că Renaud s-a lăsat păcălit de Laëtitia la faza asta. Nu poate să-i refuze nimic. Tivan... Ce nume! El preferă să-i spună „prichindelul“. Până și ăsta sună mai bine. Renaud a desfăcut în sfârșit căruciorul. Se ridică și își ia înapoi copilul pe care-l depune ca pe un obiect foarte prețios înăuntru. Odată bebelușul instalat, Renaud se așază pe pat, lângă Émile.

— Bun... Ce... Ce mai faci?

— Bine. Dar voi? Și Laëtitia? Ați mai fost să vedeți vreo casă? Șiretlicul nu funcționează. Renaud continuă:

— M-am întâlnit cu mama ta pe holul spitalului.

— Când? Acum?

— Da. Este...

Nu îndrăznește să continue. Émile termină în locul lui:

— Este devastată, știu.

— Ce bine că se face studiul ăsta clinic...

— Da... Ce bine...

— Fir-ar să fie...

Renaud își trece mâna peste față. Pare îmbătrânit. Vestea bolii lui Émile a fost un șoc teribil pentru el.

— Cum ai luat boala asta?

— N-am luat nimic. Este o maladie genetică rară, atâta tot.

— Da, dar de ce tu?

— De ce eu? De ce nu? E marea loterie a universului, pur și simplu.

— Cum reușești să-ți păstrezi moralul ridicat? Nu-ți vine să spargi totul?

— Și să dau apă la șoareci? Să-mi plâng de milă?

Renaud nu știe ce să răspundă.

— Am acceptat situația și cu asta basta.

— Tu mereu ai fost așa.

— Așa cum?

— Curajos, puternic... Dintre noi doi, eu eram cel fricos. Tu mă trăgeai întotdeauna în sus.

— Ești foarte sus, Renaud. Ai reușit singur. N-aveai nevoie de mine.

Renaud zâmbește. Nu mai reușește să se stăpânească. O lacrimă îi curge pe obraz. Vocea îi tremură:

— O să-mi lipsești al naibii de mult, bătrâne.

Nici Émile nu mai poate să reziste prea mult. I s-a pus un nod în gât pe care refuză să-l ia în seamă. Dar lacrimile lui Renaud îl dau peste cap. Abandonează orice urmă de reținere. Nu s-au îmbrățișat prea des ei doi, dar în momentul acesta li se pare ceva normal.

— Încetează. N-am ajuns încă acolo.

— Îmi pare rău... Plâng ca o fată.

— De față cu prichindelul tău, fără pic de rușine!

Renaud zâmbește printre lacrimi. Își trage nasul.

Émile însă rezistă eroic. Îl doare rău gâtul, dar n-o să plângă. Așa a hotărât. Renaud are dreptate. El a fost întotdeauna puternic și curajos. Și așa va fi până la capăt.

— Când vine Laëtitia? Va trebui să termini cu smiorcăiala până ajunge ea. Dacă te vede în halul ăsta, s-ar putea să te părăsească.

— N-ar îndrăzni să-și lase copilul fără tată.

— Sper că nu.

Renaud îl privește ciudat, cu ochii umezi.

— Chiar crezi în studiul ăsta clinic?

Émile n-are chef să-l mintă.

— Nu.

Umerii lui Renaud se apleacă și mai mult.

— Atunci de ce ai spus că...

— Trebuie să spun ceva, nu?

— Și ce-o să faci?

— Cum adică, ce-o să fac?

Din căruciorul lui Tivan se aude un scâncet, dar nici unul, nici celălalt nu se mișcă. Se cântăresc din priviri. Fiecare pândește reacția din ochii celuilalt.

— N-o să rămâi aici ca să te supui acestui studiu clinic.

Asta nu este o întrebare. Este o afirmație, clară și răspicată. Renaud adaugă:

— Bătrâne, te cunosc foarte bine. N-ai face așa ceva.

Émile își privește prietenul cu afecțiune. Are ochii înroșiți de lacrimi. Cel mai vechi prieten al lui. Micuțul dolofan astmatic. Unul dintre oamenii de nădejde din viața lui. Și-a dat seama. Bineînțeles că și-a dat seama. Se cunosc foarte bine unul pe celălalt.

— Bătrâne...

— Eram sigur!

— Încă n-am spus nimic...

— Știam că pui ceva la cale!

— Ai dreptate. N-o să rămân aici.

— Eram sigur!

Renaud nu mai pare devastat acum. Aproape că zâmbește, cuprins de o nerăbdare amestecată cu durere.

— Povestește-mi!

— Dar să nu spui nimănui, ne-am înțeles?

— Te-ai țicnit, cum să spun?! Niciodată!

— O să plec.

— O să pleci? Unde pleci?

— Încă nu știu unde...

Sunt întrerupți de câteva bătăi în ușă. Renaud tresare și se șterge repede la ochi. Émile răspunde:

— Da?

Ușa se deschide și apare o tânără cu părul creț și blond, într-un taylor cambrat.

— Laëtitia!

Femeia intră gâfâind. Își scoate ochelarii de soare, își lasă geanta de mână pe podea și aruncă o privire rapidă spre căruciorul lui Tivan.

— Nu doarme?

Émile sesizează imediat schimbarea de atitudine a lui Renaud. Se îndreaptă de spate și își bombează pieptul. Își ia un aer important, aerul lui de tată responsabil. Imediat ce Laëtitia își face apariția, prietenul lui își intră în rol. E drept că Laëtitia e impresionantă. Este o femeie cu capul pe umeri și cu o idee foarte precisă despre cum trebuie să fie viața. Știe ce vrea și încotro merge. Muncește pe brânci și se zbate pe toate fronturile.

— Era pe punctul să adoarmă.

Minte. Fără îndoială, se teme ca Laëtitia să nu-l ia drept un tată nepriceput. Chestia asta îl face pe Émile să zâmbescă. Laëtitia se apropie de pat și îl îmbrățișează rapid pe Renaud, apoi se postează în fața lui Émile.

— Te simți bine?

— Da.

Îl ia în brațe. Nu este obișnuit cu astfel de gesturi de afecțiune din partea ei. S-au înțeles întotdeauna bine, dar păstrând o oarecare distanță politicoasă și respectuoasă. În schimb, ea și Laura nu s-au simpatizat niciodată. Laura era opusul ei. La fel de brunetă pe cât este Laëtitia de blondă, la fel de nepăsătoare și frivolă pe cât e Laëtitia de serioasă și prevăzătoare. Una îi inspirase mereu o admirație amestecată cu teamă, pe când cealaltă îi inspirase o adorație fără limite. Preferase întotdeauna nepăsarea, spontaneitatea, latura copilăroasă a Laurei. Era liberă ca pasărea cerului. Și plecase.

Laëtitia își slăbește strânsoarea. De când se aflase că e bolnav, oamenii din jurul lui deveniseră dintr-odată excesiv de griuți precum Laëtitia. Îmbrățișări, priviri lungi, cuvinte

rostite în șoaptă, ca și cum zgomotul ar putea să-l ucidă. Chestia asta îl stânjenește. Nu-i place.

— Ești la fel de ocupată cu munca? întrebă Émile.

— Nu mă-ntreba...

— Și casa?

— Nu mai avem timp de vizionări. Între Tivan, serviciu... suntem terminați.

Se lasă din nou liniștea în camera de spital. Laëtitia s-a postat în fața ferestrei, lângă căruciorul lui Tivan. Cu o mână, îi mângâie căpșorul, gânditoare. Apoi pare să revină la realitate:

— Când începe studiul clinic?

— Săptămâna viitoare.

— De ce te țin aici?

— Îmi fac niște teste înainte.

— Teste?

— Analize de sânge, examene ADN, tomografii, teste de memorie...

— Nasol.

Dă la o parte o şuviță mătăsoasă de păr de pe capul lui Tivan, apoi continuă:

— Poți să ieși de-aici în weekend?

— Bineînțeles. Să știi că nu sunt prizonier.

Încearcă să o facă să zâmbească, dar nu ține.

Laëtitia a fost mereu serioasă. Émile își spune că, probabil, felul ei de a fi îl liniștește pe Renaud, de aceea o iubește el atât de mult. Renaud a fost întotdeauna temător. A găsit în ea un umăr puternic pe care să se sprijine.

— Atunci ar trebui să vii să iei cina cu noi în weekend.

— Ar fi grozav.

— Vineri seara. Vino vineri seara. O să fac lasagna.

— Ce bine sună!

Émile simte că Renaud îl privește cu neîncredere. Îl pândește. Caută un indiciu în privirea lui. Renaud știe că vrea să plece. Se întrebă fără îndoială dacă va mai fi acolo

în weekend, dacă minte. Lui Émile i-ar plăcea să-l liniștească, dar Laëtitia este de față și el refuză să-i dezvăluie secretul. S-ar opune. N-ar înțelege.

Oricum, el va fi acolo în acest weekend. Rulota o ia sâmbătă dimineață. O va parca în piața din fața cinematografului, acolo unde sunt parcate de obicei tot felul de rulote și de furgonete dubioase. După aceea, o să vadă. Încă nu știe precis când o să plece. Anunțul a fost văzut de 107 ori, de când l-a publicat în urmă cu două zile, și nimeni n-a răspuns. Nu-și face prea mari speranțe, dar își spune că nu se știe niciodată. Are de gând să profite de ziua de duminică pentru a pune la punct itinerarul. Vrea natură, pădure, miros de pini, pietricele care scrâșnesc sub picioare.

— Și munca ta?

Tresare la auzul vocii ei. Laëtitia îl observă de la fereastra camerei, ținând în continuare mâna, pe creștetul lui Tivan.

— Ce?

— Presupun că n-o să te mai întorci...

— Ah... Nu.

— Ți-au dat concediu medical?

— Da. Pe durată nedeterminată.

O tăcere apăsătoare plutește în cameră. Renaud se frământă, stânjenit.

— Să știi că n-o să-mi lipsească, adaugă Émile.

Munca lui presupune să pună în legătură hoteluri și site-uri de rezervări. Încasează un comision de fiecare dată când se semnează un contract. Este o afacere mică. Înființată cu doar trei ani în urmă. În afară de el, mai e patronul, un prieten al unui prieten de-al Laurei. Ea i-a pus în contact acum trei ani. Patronul are douăzeci și opt de ani și dorința de a cuceri lumea. Nu va ajunge foarte departe. N-are mijloacele necesare pentru a-și pune în aplicare ambițiile. În afară de ei doi, mai e stagiarul: Jérôme-Antonin, băiat de bani gata, incompetent și leneș. Nu, n-o să-i lipsească jobul ăsta. L-a acceptat atunci pentru că trebuia să aibă un

salariu, dar nu l-a entuziasmat niciodată. L-a îndeplinit mecanic, ca să treacă timpul. De aceea i-a fost greu să-și dea seama că memoria îi juca feste. A pus asta pe seama plictisului și a lipsei de motivație: e-mailurile pierdute, scrise din nou, retrimise, întâlnirile uitate, reminder-urile ne-trasmise clienților, lapsusurile din mijlocul zilei în fața unui document gol („ce voiam să fac, de fapt?”)... Era un job plictisitor, în mod evident, și a crezut că s-a blazat pur și simplu. Dar nu era asta, în orice caz, nu era doar asta. Memoria îi juca feste. Apoi a avut stări de rău, pierderi de echilibru. A crezut că de vină e oboseala. O consecință a faptului că l-a părăsit Laura... după un an... Mama lui a fost cea care a insistat să meargă la medic. Și diagnosticul a căzut ca o ghilotină.

Laëtitia n-are stare. Se luptă cu mânerul ferestrei pentru a o deschide.

— E o căldură infernală.

Aerul răcoros de la sfârșitul zilei se strecoară în cameră. Sunt primele zile din iulie și afară se aud ciripiturile păsărilor.

— Nu există aer condiționat aici?

— L-au păstrat pentru secția de geriatrie.

— Nu mai pot. Mă duc să iau o limonadă rece de la automat. Voi vreți ceva?

Émile scutură din cap, iar Renaud îl imită. Laëtitia își șterge fruntea pe care i s-au lipit câteva șuvițe de păr crețe.

— Mă întorc.

Iese din cameră, închizând ușa încetișor. În aceeași clipă, Renaud se întoarce spre Émile. Vrea să afle acum, neapărat.

— Așadar... Ce pui la cale?

— Nu prea știu încă.

Émile întinde brațul spre noptiera albă și își ia telefonul. Intră pe internet, deschide o pagină, o derulează, tastează.

— Poftim. Uite în ce stadiu mă aflu deocamdată.

Îi întinde telefonul lui Renaud. Este anunțul.

— Citește.

La volanul rulotei, Émile stă nemișcat, pierdut în gânduri, perplex. S-a dus să ia vehiculul azi-dimineață. Este în stare perfectă. Are chiar veselă în interior și un set de prosoape de baie care par să nu fi fost folosite niciodată. Poate să plece și astăzi dacă vrea...

Duce rulota în parcare din fața cinematografului, dar nu se poate hotărî să coboare din ea. E năpădit de gânduri. Nu mai știe ce să creadă. Renaud s-a cam speriat, cu o zi înainte, citind anunțul.

— Ideea de a pleca pot s-o înțeleg... dar cu un necunoscut...

S-a simțit jenat, ca și cum se scuza că nu poate fi el cel care să-l însoțească.

— Cu siguranță, n-o să răspundă nimeni... Sau doar vreun ticnit. Vreun psihopat. Vreun obsedat sexual. În ce te bagi?

Émile a fost oarecum dezamăgit de reacția lui. De obicei, el și Renaud sunt pe aceeași lungime de undă. Dar de data asta, nu. Ceea ce l-a făcut mult timp să ezite. *Oare Renaud reacționează așa fiindcă știe că o să mor în curând? Fiindcă știe că o să mor departe de casă, departe de cei apropiați? Sau ideea mea este într-adevăr proastă?* A fost cât pe ce să șteargă anunțul. Totuși, în dimineața asta, cineva i-a răspuns. Și l-a luat complet pe nepregătite... Căci nu este un bărbat, cum era în sinea lui convins că va fi, dacă totuși avea să primească un răspuns. Nu, e vorba de o femeie. O tânără. Spune că are douăzeci și nouă de ani. Probabil că anunțul a înspăimântat-o sau cel puțin a îngrijorat-o. Să plece singură cu un bărbat necunoscut, care mărturisește că e pe moarte, fără să aibă nicio idee precisă cu privire la itinerar sau la scopul real al acestei călătorii... Dar ea nu pare îngrijorată. A postat un mesaj scurt, nici măcar n-a pus întrebări. O fi având vreo tulburare mintală?

Micapublicitate.fr

SUBIECT: Re: Caut tovarăș(ă) de călătorie pentru o ultimă aventură

AUTOR: Jo

DATA: 5 iulie, 08:29

MESAJ:

Bună, Emile26,

Anunțul dumneavoastră mi-a atras atenția.

Mă numesc Joanne și am 29 de ani.

Sunt vegetariană, nu țin foarte mult la curățenie și confort.

Am doar 1,57 metri înălțime, dar sunt în stare să car un rucsac de 20 de kilograme pe o distanță de mai mulți kilometri.

Am o condiție fizică bună, în pofida câtorva alergii (la înțepăturile de viespe, la arahide și moluște).

Nu sforăi.

Nu vorbesc mult, îmi place meditația, mai ales când mă aflu în mijlocul naturii.

Sunt disponibilă să plec imediat ce va fi posibil.

Aștept vești de la dumneavoastră.

Joanne

De azi-dimineață, Émile nu face decât să citească iar și iar mesajul ei. Nu prea înțelege. Cine este? De ce face asta? Acum el e cel neîncrezător... Tipa nu întreabă nimic. Este gata să-l urmeze pur și simplu, fără teamă. Ce fel de fată ar face așa ceva? Tare-ar vrea să i-l arate lui Renaud imediat, ca să-i afle părerea. *Sunt vegetariană, nu țin foarte mult la curățenie și confort.* De ciudată, e ciudată, clar! Nici măcar nu vorbește despre boala lui, despre iminența morții care va plana deasupra capului lor de-a lungul călătoriei... Oare nu-i pasă? *Nu sforăi. Nu vorbesc mult, îmi place meditația, mai ales când mă aflu în mijlocul naturii.*